

the happy ending

Na negen dagen Kamp Zeist wordt Padar overgebracht naar de tentiecentrum Schiphol-Oost. Daar beginnen de IND-verhoren voor zijn herhaald asielverzoek. Padar geeft aan dat er nieuwe documenten zijn, papieren van het Afghaanse onderwijsministerie, en dat de legalisatie ervan door het consulaat wordt ondersteund.

De advocate ontdekt dat er een oud-studiegenoot van haar bij datzelfde consulaat is komen werken. Samen met hem weet ze vaart te zetten achter het gedoe met verklaringen en stempels. Tegelijkertijd doet oom Aaron zijn best bij de autoriteiten in Kabul. Het lukt.

Net op tijd arriveert het onderwijspapier. Met stempels. Bashir en oom Aaron halen het op bij het consulaat en brengen het naar het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Het ministerie werkt mee.

De IND ziet geen redenen Padar nog langer vast te houden.

Hij komt thuis.

We vieren een voorzichtig feestje, mevrouw Levanti komt, allerlei familieleden en vrienden komen. Padar heeft zijn snor helemaal niet afgeschoren. 'Batsjem,' zegt hij, 'waarom zou ik dat nou toch doen?'

Ik omhels hem. En ik geef hem een kus.

De uitvoering van *Strippenkaart* is een groot succes. Zelfs de burgemeester komt kijken. Ik heb er een ander einde aan geschreven en ik gebruik het filmpje dat ik in de politieauto heb gemaakt. Na afloop spreekt mevrouw Levanti ons allemaal toe, en ikzelf spreek háár toe. We weten van verlegenheid niet waar we moeten kijken, en we krijgen nóg een keer applaus en veel te veel bloemetten.

Bashir slaat me hard op mijn schoudera. En daarna slaat hij Raed op zijn schoudera. Ik heb Bashir maar niet verteld over Yuliya en Raed. Het is trouwens alweer uit tussen die twee.

Raed haalt me 's ochtends niet meer op, maar we werken in de zomervakantie gewoon weer samen bij het Hongaarse restaurant. Yuliya slaagt voor haar eindexamen. Ik zie haar nog maar zelden in de stad, ze gaat geloof ik fysiotherapie studeren. In Groningen.

Ik ontmoet andere meisjes. Twee Nederlandse, en verdorie, toch een Afghaanse.

Ik maak de havo af. Daarna doe ik vwo, versneld. Ik word aangenomen op de filmacademie. Eerst ben ik nog van plan om *Strippenkaart* te gaan verfilmen, maar uiteindelijk wil ik andere verhalen vertellen. Verhalen die niet zoveel met mezelf te maken hebben.

We verhuizen, de gemeente helpt ons aan een grotere flat.

Bashir maakt zijn eerste Canadese reis.

Mevrouw Levanti werkt nog drie jaar op mijn oude school. Dan neemt ze een jaartje vrij. Ze vliegt naar Australië, ze gaat drie maanden op bezoek bij haar zus.

Samen met onze advocate proberen we ons egelbroertje naar Nederland te krijgen. Het duurt lang, maar mevrouw Hulsebosch zegt dat het gaat lukken. De nieuwe regering maakt dit soort zaken iets gemakkelijker. Bovendien is er, vlak na de dag dat wij een status kregen, een generaal pardon voor een grote groep asielzoekers ingevoerd, waardoor allerlei mensen die we kennen eindelijk zeker weten dat ze mogen blijven.

En ten slotte schrijf ik een paar brieven. In het Dari. Ik vraag aan kennissen van kennissen of ze die brieven in Kabul bij verschillende huizen kunnen bezorgen. Bovendien bel ik dus toch met Vluchtelingenwerk. En dan komt de dag dat ik de inbox van mijn hotmailaccount controleer. En dat er een mail is. Subject: *Faisal says hi*.

the alternative ending

Na negen dagen Kamp Zeist wordt Padar overgebracht naar de tentcentrum Schiphol-Oost. Daar beginnen de IND-verhoren voor zijn herhaald asielerzoek. Padar geeft aan dat er nieuwe documenten zijn, papieren van het Afghaanse onderwijsministerie, en dat de legalisatie ervan door het consulaat wordt ondersteund.

De IND is niet onder de indruk van ons bewijsmateriaal en wijst Padars asielaanvraag opnieuw af.

De advocate vindt dat er geen grond is om in beroep te gaan. We zoeken een andere advocaat, maar ook met hem verliezen we onze rechtszaak.

Het Europese Hof? Dat heeft geen zin.

Er komt een nieuwe regering, maar het generaal pardon dat voor een grote groep asielzoekers wordt afgekondigd geldt niet voor ons: we zijn te laat naar Nederland gekomen.

Padar is een tijdje vrijgelaten, maar hij wordt opnieuw vastgezet. We moeten het land verlaten, maar het Afghaanse consulaat werkt niet mee aan het verstrekken van reisdocumenten. Weer wordt Padar vrijgelaten, geklinkerd, op straat gezet. Wij trekken uit voorzorg, om niet weer verraden te worden, in bij Tashmir en zijn vrouw.

Ik zit in mijn eindexamenjaar, maar ik kan me niet concentreren. Ik weet ook niet zo goed waarom ik hoge cijfers zou moeten halen. Om gedwongen deportatie naar Kabul te ontlopen proberen we naar Canada te komen.

We weten nog niet of het lukt.

En het huis waarop ik draam moet niet
alleen die kamer hebben met een wast
met dud'tjes die dud'tjes wasop als
steeds een dag uit mijn leven kan zijn,
maar er moet ook een tuin met rozen zijn
en een dak waarop ik 's nachts de sterren
kan bekijken
En in de mooiste ruimte kan mijn tuin
moet één hand dan beleven in film-
doek gestaan -
Ja, een projectie scherm, groot en
rechthoekig,
en heeft één
wit.